

Thøger Larsen

Drift

Jord, min Moder, Jord, min Moder,
sødt af Sol og Maane tvunget,
du har Floder, du har Floder,
som for mig har aldrig sunget,
løndomsdybe Vandringsvande,
Maanehulk mod Siv og Sande
gennem farefulde Lande.

Havet mumler højt i Drømme
om sit Samliv med det fjerne,
om de fiskefyldte Strømme
og vor hele vaade Stjerne,
Dybets salte Dag og Døgne,
hvor de slanke Ungfisk nøgne
vandre vidt med store Øjne.

O, jeg længes over Vande,
ud med Skibene at gyng
paa det blaa, som mellem Lande
gav sig hen i Sol og Tynge,
ud til Øer og Oaser,
fejre alle Sjælens Faser,
Nuets Kraft i alle Racer,

Ud til Solens sorte Piger,
som i vildsom Latter fanges,
giftigt Maaneskin ved Niger,
Hindudøtres Glød ved Ganges,
tunge Vug i Palmekroner,
Sind, hvori de stærke Zoner
gennem hver en Længsel toner.

Mangen Sky og Længsel følger
Suget mellem Muld og Maane,
Trækket over Muld og Bølger,
Sangen om at gro og graane.
Sindet stiger, Fuglen letter,
som fra dybe Slummersletter
stærke Fisk i Springflodsnætter.

Det fjerne, 1907.